

maatte oprette disse Forhyringskontorer og drive dem, hvilket vilde blive overmaade bekosteligt og ogsaa vanskeligt at gennemføre.

I Artikel 7 staar der, at der ved Affattelsen af Forhyringskontrakter skal „skabes Sikkerhed for, at alle de interesserede Parter beskyttes, og der skal gives Sømændene Adgang til at prøve Kontrakten før og efter Underskriften“. Jeg forstaaar slet ikke, hvad der menes dermed. Hvad vil det sige, at Sømændene *efter* at have underskrevet Kontrakten skal have Lejlighed til at prøve den? Vil det sige, at den underskrevne Kontrakt ikke er bindende for Sømændene, hvis han efter en Prøvelse fremsætter en eller anden Indvending? Jeg kan forstaa, at man skal have Ret til at prøve en Kontrakt, før den underskrives. Det er en Selvfølge. Men at man ogsaa skal have Lov til at prøve en Kontrakt, *efter* at man har underskrevet den, det fatter jeg ikke, og Konsekvenserne forekommer mig meget betænkelige. Kan den højtærede Socialminister give nogen Oplysning om, hvad der skal forstaaes ved den omhandlede Prøvelse?

I Artikel 8 staar der, at de i Konventionen omhandlede Forbedringer af Forhyringsforholdene kommer Sømændene fra alle de Lande, der har ratificeret Konventionen, til gode. For det første forstaaar jeg ikke, hvilke Forbedringer i Forhyringsforholdene der er Tale om for Danmarks Vedkommende. Forhyringsforholdene her i Landet er saa gode, ikke mindst for de forhyrede, at der overhovedet ikke kan være Tale om Forbedring i Forbindelse med det her omhandlede Forslag. I øvrigt skulde jeg mene, at denne Bestemmelse for udenlandske Skibes Vedkommende vil komme i Strid med de nugældende Bestemmelser om, at Paamønstring skal finde Sted gennem vedkommende Lands Konsul.

Af Bemærkningerne til Lovforslaget fremgaar det, at Konventionen, som ogsaa nævnt af tidligere ærede Ordførere, bl. a. er ratificeret af Norge og Sverige. Man skal dog være noget varsom med i alt for høj Grad at komme ind paa den Betragtning, at alle Forhold, der passer for Norge og Sverige, ogsaa uden videre kan overføres paa Danmark. Navnlig er det i dette

Tilfælde baade af Interesse og af Betydning nærmere at belyse, hvorledes Forholdene i disse vore to Nabolande ligger netop med Hensyn til denne Sag.

Hvad Norge angaar, er Forhyringsforholdene ordnet i Henhold til Lov om Arbejdsformidling af 12. Juni 1906. Denne Lov, der vedrører al Arbejdsanvisning, omfatter ogsaa Forhyring, og da den norske Lovgivning følgelig fuldt ud dækker Konventionens Fordringer, har der fra norsk Side ikke været noget som helst til Hinder for at ratificere uden ny Lovgivning. I Norge foregaar al Arbejdsanvisning gennem kommunale Arbejdsanvisningskontorer, og under denne Arbejdsanvisning falder, som jeg før nævnte, ogsaa Forhyring. Omkostningerne — og de er, efter hvad der er oplyst, betydelige — ved disse Arbejdsanvisningskontorers Oprettelse og Drift bæres af Kommunerne, idet Forholdet dog er det, at Staten ved Kommuner med mindre end 30 000 Indbyggere deltager i Omkostningerne efter den i Loven nærmere fastsatte Glideskala. Jeg ved ikke, om det er noget i den Retning, den høje Regering paatænker at indføre her i Landet, men det forekommer mig under alle Omstændigheder, at vi har en Ret og et rimeligt Krav paa at faa at vide, hvilken Vej den høje Regering agter at slaa ind paa, saafremt Konventionen ratificeres.

Ogsaa Sverige har, som jeg før nævnte, ratificeret Konventionen, og jeg har i den Anledning sat mig i Forbindelse med svenske Søfartskredse for at faa at vide, hvorledes det nye Forhyringsarrangement virker i vort Naboland. Forinden Sveriges Ratifikation af Konventionen var der rundt om i svenske Kystbyer oprettet Forhyringskontorer hovedsagelig paa Foranledning af svenske Redere og for disses Regning. Men efter at Sverige har ratificeret, har Staten overtaget disse private Forhyringskontorer, saaledes at man altsaa i Sverige for Øjeblikket har Statsforhyring. Man har meddelt mig — min Oplysning stammer fra særdeles betydende svenske Søfartskredse —, at denne nye Ordning virker i allerhøjeste Grad uheldigt, at hele Maskineriet arbejder tungt og daarligt, og endelig sidst, men ikke mindst — hvad jeg for øvrigt var forberedt paa —, at Ordningen er overmaade kostbar for den svenske Stat. Man er da ogsaa